

skal hindre mig i at høre den oftere igen. Der var Tale om fra mine Bergste Modstandere da, at det var høist uforsigtigt og høist urimeligt at vedtage en Finansloov endelig her og sende den over til Landstinget, for saa risikerede man, at vi fik en regelmæssig Finansloov, uden at i øvrigt noget blev forandret. Dertil svarede jeg, at den Finansloov, jeg vilde være med til at sende over til Landstinget under det nuværende System, vilde kun være en Finansloov, som var renset for alle Bevillinger, som havde noget med Provisorier at gøre. Men saa tilføjede jeg rigtigt nok: „Men naturligvis kommer der en Dag, hvor Provisoriets Bø skal opgøres, og da vil det blive nødvendigt at indbrømme, at der er visse Foretagender, der ere skabte under den provisoriske Periode, som maa betragtes som eksisterende og ikke kunne ryddes til Side.“ Denne anden Del af min Udtalelse har jeg aldrig hørt refereret. Nu vil jeg haabe, at det ærede Medlem har lært den, for at han en anden Gang kan citere den med. Det ærede Medlem glædede sig saa meget til, at det Regnskab jeg havde stillet ham i Udsigt — og det er jo et ganske naturligt Regnskab, som man altid kommer til at aflægge for sine Bølgere, for, hvad man agter at foretage sig over for et foreliggende politisk Spørgsmaal — skulde han og hans Meningsfæller ikke være nødt til at aflægge; Valgdagsregnskabet skulde kun gaa ud over de 25. Deri tror jeg, det ærede Medlem tager ganske fejl. Han slipper ikke for at gøre Rede for, hvad de skal ske efter Valgdagen; han og hans Meningsfæller kunne ikke paa Valgdagen komme til at gaa uden om det paa saa ulden en Maade, som de gøre det her i Tinget. Jeg kan ikke sige andet end, at det Spørgsmaal, som jeg stillede til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, har jeg endnu ikke faaet besvaret, det vil sige, jeg er klar over, at de i denne Samling ville vedblive at være overordentlig tapre — det nærer jeg ikke nogen Tvivl om — men hvad de ville gøre efter Valgene, staar endnu bestandig hen i en vis Taage. Jeg tror nok, at jeg kan ane noget derom. Deres Tapperhed har en Grænse, nemlig den 20de April næste Aar. Noget bestemt har jeg imidlertid ikke hørt, men det ærede Medlem skal ikke blive fri for at anerkende, at dermed har han føldet en Døim over hele den Agitation, som han og hans Meningsfæller have udføldet i Sommer. Thi naar han paastaar, at det er umuligt at gøre det om, som vi have gjort, er det isjænsfaldende urigtigt. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at de ikke kunne gøre Høerloven om, men som det blev udviklet af

det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgkreds (Bøffen); er Finansloven jo kun en etaarig Lov, og den kan man selvfølgelig gøre om. Og — det er ganske vist en Gentagelse, men jeg er nødt til at gøre den — naar ærede Medlemmer paastaa, at vi vedtog den Finansloov, vi vedtog, og i det hele taget sluttede Forliget uden Bølgernes Mandat, og at de gaa ud til Bølgerne for at lære Bølgernes rette og sande Mening at kende; saa ere de, hvis der skal være Mening og Konsekvens i deres Optræden, forpligtede til at gøre Bølgernes virkelige Mening gældende, naar de komme her ind igen. Hvis de ikke gøre det, kan det kun ligge i en stiltiende Erkendelse af, at vi dog ere komne ind i bedre Tilstande end dem, vi vare i før, og at de dog ikke tør vove at kaste os tilbage i det tomme Rum igen, efter at vi nu et Aar have prøvet at leve i regelmæssige Tilstande. Dette skal det ærede Medlem ikke komme fra, hvor meget han end vrider og vender sig. Med Hensyn til min Driftighed som Hjertekender, som det ærede Medlem havde saa travlt med, saa var denne Driftighed ikke saa meget stor. Jeg giver mig ikke af med at se i ærede Medlemmers Hjertes paa den Maade, han fremstillede det. Jeg sagde kun, at hvis de handle saaledes og saaledes, da er det er Bevis paa, at de inderst i deres Hjertes tænke saaledes og saaledes, og det havde jeg Lov til at sige.

Endelig bebrejdede det ærede Medlem os, at vi skulde have gjort et Nummer ud af, at der har været en vis Stilhed i Landet i Sommer, og at de Herrer's Agitation ikke havde ført til noget nævneværdigt Resultat, men at den mildest sagt havde gjort Fiasko. Det ærede Medlem anførte imidlertid en meget klædelig Grund for denne Fiasko, nemlig den, at Bølgerne — d. v. s. de virkelig ægte Venstremænd mellem Bølgerne — vare blevne grebne af en saa dyb Sorg over det Forrædderi, der var sket her den 1ste April, at de for bare Bedrøvelse ikke en Gang havde kunnet komme til Bølgernes. For det ærede Medlem og hans Meningsfæller her inde paa Rigsdagen var det ikke saa bedrøveligt, at de ikke kunde gaa ud til Møderne i temmelig stort Omfang; Fejlen var bare den, at der ikke kom synderlig mange Folk til de Møder, saa Bedrøvelsen har altsaa holdt sig til Bølgerne alene. Nej, jeg tror, at der er gjort tilstrækkeligt for at blæse op til Rummel i Landet for, hvad der er sket, men naar der ikke er blevet nogen synderlig Rummel ud deraf, ligger det ikke i Bølgerbefolkningens dybe Sorg og Græmmelse. Det ligger ganske simpelt dert, at Bølgerne, eller i alt Fald en meget stor